

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 április Próza

Hidas Judit: Szűzmária kozmetika

Klárka, régen nem találkoztunk. Négy vagy öt éve? Gyerekek jól vannak? Férjed is? Na, örülök. Hogy velem mi van? Hát nekem nagyon megváltozott az életem. Igen, igen, jó irányba. Látszólag minden ugyanolyan, mint régen, csinálom a dolgom, jönnek a vendégek, de belül minden más. Istennek köszönhetően. Igen, amióta megtaláltam Istent, azóta teljes fordulatot vett az életem. Pláne, hogy már ismerem a jövőmbelimet is, a sok csalódás után végre. Az utolsó pofon az a mérnök volt, tudod, aki kiköltözött Svájcba, arról még te is hallottál, pedig abban nagyon bíztam, olyan mesészerű volt, ahogy megismerkedtünk.

Én álltam egy buszmegállóban, ő lelassított előttem a kocsijával, felajánlotta, hogy elvisz a városba, én meg gondoltam egyet, és beültem mellé. Nagyon udvarias volt, nem csinált semmi rosszat, utána találkoztunk, és minden olyan szépen alakult. Ő is szeretett táncolni, nekem meg tudod, ez a mindenem. Jártunk együtt a Salsa Mániába, a csacsacsában voltunk a legjobbak, de a szambát is imádtuk. Órákig abba se hagytuk, együtt lélegeztünk a zenével, csak egymásra figyeltünk, és rajtunk kívül semmi sem számított.

Aztán kiköltözött Svájcba, ott kapott állást, én meg voltam nála kétszer, de az már nem volt ugyanaz. A lakása sötét volt és üres, alig volt bútor benne, azok is olyan ócskák voltak, hiába lakott elegáns környéken. És csak vártam rá egész nap, lézengtem abban a nagy hodályban, aztán, amikor hazajött, sokszor ingerült volt, meg durva. Meg azt képzeld el, hogy ott voltam nála két hétig, és egész idő alatt csak egyszer voltunk együtt. Ez szerinted normális, amikor valaki hetekig nem látja a másikat?

Aztán ez volt másodszor is, amikor kimentem, és én akkor már elhatároztam, hogy mindent azért én se nyelek le. Hiába voltam harmincöt, hiába szerettem volna megállapodni, mindenáron azért nem. Mégiscsak itt van nekem az életem, itt a kozmetika, a vendégek szeretnek, én is szeretem a munkám, nekem ne tegyen senki szívességet. Jaj, megy rád a gőz, Klári? Érzed mindenhol? Jól megmasszizlak, meglátod, milyen feszes lesz tőle a bőröd.

Na, szóval végül elég csúnyán lett vége. Karácsonykor elutaztunk vidékre, ő persze megint borzalmas volt, már attól félttem, nekem jön, ha valamit nem úgy csinállok, ahogy szeretné, folyton belém kötött, hiába igyekeztem a kedvében járni. Én pedig megmondtam neki, hogy ennyi, hagyjuk abba, erre ő fogta, összelapátolta a cuccaimat, és mikor hazavitt, szinte kidobott az autóból, köszönés nélkül elhajtott.

Gondolhatod, hogy ezek után mennyire kivoltam. Hisz nem ő volt az első, sem a második rossz tapasztalat. Kétévente egy-egy pofon. Már nem bírtam. Miközben ott a családom, heten voltunk testvérek, négyen fiúk, hárman lányok. Én vagyok a harmadik a sorban. A bátyáim kint vannak Németországban, mindenhol gyerekek. A legkisebb húgom még Moldvában édesanyámékkal, aztán a másik húgom szegény, ő intézetben. Sajnos nagyon beteg, hidrokefáliás, nem lehet őt otthon tartani. Csecsemő volt, amikor sérült, aztán az orvosok nem figyeltek rá, nem műtötték

időben, végül károsodott az agya és a mozgása is szegénykének.

Szóval édesanyámtól már régóta hallgatom, hogy mikor lesz már neki tőlem is unokája, hogy talán az én gyerekeimet többször láthatná, mint a bátyáimét Németországban. Pedig én sem vagyok túl közel, Budapest mégiscsak hétszáz kilométerre van Moldvától. Meg aztán nem vagyok az a fajta, akinek a gyerek a mindene, én azt az életet nem bírnám, mint az édesanyám, Isten áldja őt, nem lehetett velünk könnyű dolga. Nekem viszont itt a munkám, nem véletlenül költöztem el tizennyolc évesen Magyarországra, kíváncsi természet vagyok, szükségem van a kihívásokra. Én voltam az első, aki eljöttem, aztán mentek a bátyáim is, a húgocskámat még csábítom, ő most huszonkettő, segítenék itt neki, de ő egyelőre nem akar, azt mondja, a szüleinkre is kell valakinek vigyázni.

Van még a két öcsém is, azok csak Erdélybe költöztek egy kicsit máshova, az egyik Kolozsvárra, a másik Aradra, de rájuk nem lehet számítani. Ritkábban mennek haza, mint én innen Pestről. De hát nálam eddig meg nem akart a család összejönni, meg mondom, sosem voltam az a típus, aki ezen görcsöl. A legutóbbi csalódásom után nem is akartam új kapcsolatot, gondoltam, majd jön az, amikor a Jóisten is azt akarja.

És hát úgy tűnik, lassan a Mindenható útjai is erre visznek engem, most januárban ismerkedtem meg a jövődöbelimmel, az egész maga volt a csoda, Isten súgta meg nekem, hogy hamarosan találkozom vele, és én tudom, már nem kell sok, hogy az Ő színe előtt is egyik legyünk.

Az egész úgy kezdődött, hogy négy éve egy ismerősöm elhívott Medjugorjébe, Boszniába, egy Szűz Mária-kegyhelyre. Csoda volt már az is, hogy elmentem, nem kedveltem különösebben ezt az embert, volt egy másik programom is arra az időre, és egyébként is azt gondoltam, a Szűzanya mindenhol jelen van, nem értettem, miért kéne ezért nekem ezer kilométert utaznom. De ő annyira erősködött, hogy ezt látnom kell, mert ott választ kapok a kérdéseimre, hogy végül azt mondtam, üsse kő, megnézem. És Klárka, ez volt életem legjobb döntése, vagyis nem is az én döntésem, mert azóta már tudom, Isten súgja nekünk, mit kell tennünk, csak van, aki nem hallja, és nem nyitja meg neki a szívét.

Annyit mondhatok, hogy három napig sírtam és nevettem, olyan nagy kegyelmekben volt ott részem.

Hogy mi történt pontosan? Elmondhatom, de az érzést úgysem tudom visszaadni. Rengetegen voltunk, mind útkeresők, Medjugorjében, ahol Szűzmária rendszeresen megjelenik. Együtt imádtuk őt, voltunk vagy ezren, virágot vittünk, énekeltünk, Istenről beszélgettünk, és hallottuk, ahogy a Boldogasszony megszólít bennünket.

Voltak ott híres papok és püspökök is, voltak köztük persze bizonytalanok is, akik még nem hittek az ottani csodákban. De amikor meglátták azt a különös fényt, ami az oltár mögül tört elő, már nem volt bennük sem kétség. Leborultak ők is, és imádkoztak velünk a Szent Szűz képéhez. Földre szállt csoda volt ez, hidd el nekem, egyszer mindenkinek látnia kéne, bizonyosság rá az én életem, és ha most nem is tudod, Klárka, egyszer erre még neked is szükséged lehet. Én azóta is hallom a tanácsait, hol jobban, hol gyengébben, attól függően, hogy mennyire tudom megtisztítani a szívem.

Voltam már azóta többször is Medjugorjében, megyek, amikor lehet, egyébként most is készülök, hívást kaptam, hogy szeptember huszonkettedikén ott kell lennem. Vinnem kell még magammal két embert, egyelőre nem tudom, kiket, de már nagyon szorít az idő, két nap múlva indulnom kéne. De nem aggódom, Isten tudja, mit kell tennie, biztos, hogy elém fogja vezetni ezt a két embert, úgy, ahogy a jövődöbelimet is megmutatta nekem.

Az történt, hogy idén januárban álmodtam. A Szűzanya szólt hozzám, hogy készüljek, hamarosan megismerkedem vele. Én akkor elmentem a gyülekezetünkbe, és egyszerűen nem bírtam magamban tartani a hírt, képzelheted, Klárka, milyen öröm volt nekem, hogy tudom előre, nemsokára megismerkedem életem szerelmével.

A társaim egy kicsit furcsán néztek rám, de engem nem érdekelt, tudtam, hogy hívást kaptam, méghozzá pontosat, a Szűzanya még azt is megmondta, hogy a következő héten fog történni a nagy pillanat. Pont arra a hétre terveztem egy újabb zarándokutat Vilniusba, de képzel, váratlanul meghívtak egy bulira is. Erősen imádkoztam Istenhez, hogy megmondja, melyiket válasszam, a bulit vagy a zarándokutat, és akkor hallottam a sugallatot, hogy menj el a buliba, Renáta.

Így is lett, és ott tényleg megismerkedtem valakivel. A Szűzanya azonban megint a fülembé súgott, kérte, még ne tárjam ki a szívem ennek az embernek, nem ő lesz a választottam. Jánosról ki is derült, hogy neki tényleg van barátnője, és ő azért nézett ki engem, mert be akar mutatni egy barátjának. Hát nem csodálatos, hogy Isten hogyan vezet minket?

Pár napra rá elhívott egy másik helyre, egy esküvői buliba, ahol már ő is ott volt. Képzelheted, hogy izgultam, és milyen ujjongás volt a szívemben, napokig nem tudtam előtte aludni, hiszen mégiscsak életem legnagyobb pillanatára készültem. Amikor beléptem, megláttam egy asztalnál Jánost, mellette még ott ült egy férfi, egy nő és két gyerek. János szólt nekem, hogy üljek le a férfi mellé, de én nem akartam, mégis hogy néztem volna ki az asztalfőn egy családos férfi mellett. Mondtam, nem, nem, menjen csak nyugodtan ő oda, én meg ülök majd a nő mellé. Mondjuk, furcsa volt, hogy a férfi nem szólt egy szót sem a családjához, csak Jánossal beszélgetett, de gondoltam, nem az én dolgom, talán ők így szokták meg.

Hát képzel, egyszer csak látom, hogy a nőhöz odajön egy másik pasas, és elviszi őt a két gyerekkel. Ekkor esett le, hogy János ki mellé akart leültetni, hogy az asztalunknál lévő férfi nem a nő férje volt, hanem ő, András, az én drága jövődöbelim. Szép, magas, fekete ember, fehér ingben, piros pulóverben. Nem egy vidám, nevetgélős típus, látszik rajta, hogy komolyan veszi az életet. Nála szebbet el sem tudtam volna képzelni. Szinte láttam, ahogy majd tánc közben átölel, ahogy átfogja a derekam, és én tudtam, nyugodtan rábízhatom magam. Csak néztem, néztem, de szavak nem jöttek a számra, aztán hirtelen éreztem, hogy mindjárt bepisilek, hirtelen felpattantam, rohantam ki a vécére, majdnem felborítottam a menyasszonyt és a vőlegényt, akik éppen táncoltak.

Most képzel, milyen kínos lett volna, ha ott a lagzin összezsínálom magam, pedig alig múlt pár másodpercen, épphogy még odaértem. Aztán ott a vécén kicsit összeszedtem magam, igyekeztem megnyugodni, rendbe hoztam a sminkem, és visszamentem a fiúkhoz. János bemutatott minket, András erősen megszorította a kezem, ami kicsit fájtt ugyan, de számomra ez is azt mutatta, olyan emberrel van dolgom, aki két lábbal áll a földön.

Azóta meg együtt vagyunk, drága Klárka, ehhez mit szólsz, hetente többször találkozunk, most már kilenc hónapja. Táncolni is megtanítottam egy kicsit, bár a lába elég merev, és a ritmust néha elrontja, de hiszen nem is ez a lényeg, csak az, hogy együtt legyünk, hogy érezzem, ahogy átölel, és hogy tudom, Isten elém vezette a páromat. Hogy együtt lakunk-e? Nem, nem, én már ilyenbe többet nem megyek bele, én az esküvő után tisztán akarom odaadni magam a jövődöbelimnek. Mert én tudom, hogy ő az igazi, és ez olyan csodálatos, hogy végre ez a bizonyosság megadatott nekem.

Most már csak az kell, hogy ő is biztos legyen benne, mert András még nem tudja, azt mondja, jól érzi magát velem, de még kell egy kis idő neki. Ez persze normális, én várok türelemmel,

mert én úgyis tudom, a végén ő az enyém, én az övé leszek. Képzeld, múltkor is milyen aranyos volt, három társammal elmentünk két hétre Vilniusba Szűzanya Szeretláng-átadásra, és amikor hazajöttünk, aznap este várt engem vacsorával. Mit szólsz, ugye, milyen rendes tőle? Mondjuk, végül nem mentem el hozzá, mert én teljesen kimerült voltam, nem akartam, hogy így lásson, de azért nagyon jólesett. Mondtam is neki, Andris, a legközelebbi zarándokutunknál feltétlenül bepótoljuk!

Úgyhogy a napjaink boldogok, néha ő is eljön velem a gyülekezetbe, aztán most, hogy megint volt hívásom, remélem, eljutok Medjugorjébe. Kíváncsi vagyok, kit vezet elém a Jóisten. Egyébként nem kell feltétlenül hívónek lennie. Múltkor például egy olyan lányt vittem magammal, aki nem hitt az egészben, mondta, hogy őt hagyjam is békén ezzel a hülyeséggel, csak azért jön, mert nincs más dolga, és szeret utazni. Hát képzeld, Klári, ezek után zokogva jött haza, sőt nem is akart hazajönni, azt mondta, ő nem hitte volna, hogy ilyen csoda létezhet. Hogy elmegyek-e egyedül? Azt én nem tudhatom, Isten majd megmondja, hogy mit tegyek, addig is imádkozom, hogy elém vezesse azt a két embert. Meg tudod az útiköltség sem kevés, ha egyedül megyek, nyolcvanezer forint. Isten tudja, hogy hiába szeretnék, ennyi pénzt most nem tudok erre áldozni. Esetleg neked nem lenne kedved eljönni?

[Tetszik](#)

33 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Almási Miklós: A képvilág paradoxonai (Hans Belting: A hiteles kép. Képviták, mint hitviták. Fordította Hidas Zoltán. Budapest, 2009, Atlantisz.)** Képek tömegével élünk, ott is képek vannak, ahol nem is...
2. **Kiss Judit Ágnes: Egyszeri eltévelyedésem** Kiss Judit Ágnes Egyszeri eltévelyedésem Az uram is ebbe...
3. **Kiss Judit Ágnes: Démon** Kiss Judit Ágnes Démon Rókafej a késő tavaszi éjszakák...
4. **Kiss Judit Ágnes: Juci szerelmei** Kiss Judit Ágnes Juci szerelmei Konrád atya Egy évre,...
5. **Kiss Judit Ágnes: Rendkívüli próba** Mire leértem a Vörös Márványba, a zenekarnak majdnem a fele...

Cimkék: **Hidas Judit**